
**En sjokkerende prolog som,
hvis alt går som det skal,
vil gi deg lyst til å lese
resten av boka**

Vi ligger veldig dårlig an når vi ikke ser forskjell på de snille og de slemme lenger.

Men si det til fotografene som omringer inngangen til hotellet.

Og si det til alle tilskuerne som vil ha et glimt.

Og si det til politiet som forgjeves prøver å brøyte vei.

For den slemme.

Som nøyaktig klokka 21.07 blir fulgt ut av svingdøra på hotellet til en eksplosjon av blitslys.

Som fører til en lysende hvit kule midt i synsfeltet hans.

Som gjør det umulig å se ansiktene i mengden som presser seg framover.

Mens en politimann dytter en fotograf. Og noen skriker. Og en kvinne besvimer.

Og den slemme skyves gjennom trengselen.
Går med håndjern på.
I sko som er slitte nå.
Og hvem er egentlig hvem?
Når den snille er blitt slem?

KAPITTEL 1

La fyrverkeriet begynne

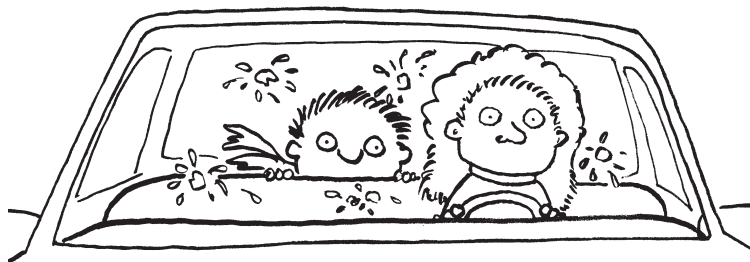
Det er et fyrverkeri uten sidestykke.

«Sett deg ned, Timmy,» sier mamma.

«Men jeg vil se.»

«Det er ikke noe å se,» sier hun.

Og idet hun sier det, spruter et nytt insekt utover frontruta på bilen.

«Ååå, den var stor,» sier jeg. «Og veldig fargerik.»

«Timmy, det er hundrevis av kilometer igjen av denne kjøreturen,» sier mamma. «Nå setter du deg ned, eller så stopper jeg bilen.»

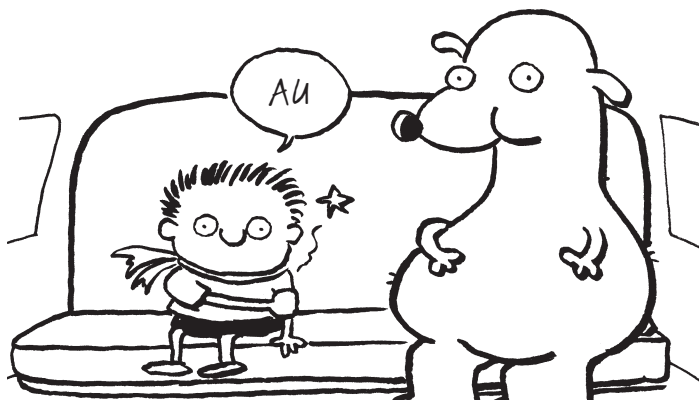
Jeg setter meg ned. Men jeg får en hard knyttneve i armen av isbjørnen min.

«Au!» roper jeg.

«Hva er det nå, da?» spør mamma.

«Isbjørnen min slo meg.»

Det er sant. Han gjør det hver gang han ser en Volkswagen.

«Nå er det nok,» sier mamma, og før jeg vet ordet av det, svinger hun leiebilen inn på parkeringsplassen til et Zov Zøtt-motell.

«Du kan ikke stoppe her,» sier jeg til mamma. «Vi er langt ute i gokk.»

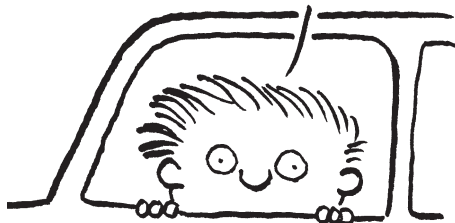
Men hun svarer ikke. Hun går bare ut av bilen og sier noe til dørvakt Dave, som har svingt inn foran oss og stanset.

Dørvakt Dave er mammas kjæreste. Han heter dørvakt Dave fordi han var dørvakt i blokka vår. Men nå har han fått seg ny jobb langt borte, så vi bruker den dyrebare ferien min til å hjelpe ham med å flytte.

Og det er ubegripelig tragisk.

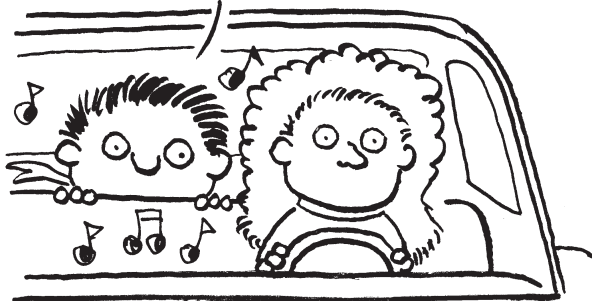
Tragisk fordi jeg ikke har stirret på annet enn maisåkre i hundrevis av kilometer.

Å, SE ... ENDA MER MAIS.

Tragisk fordi alt sammen har vært ledsaget av mammas favorittkøntrisanger, Slim Svinepels.

NÅR SLUTTER HAN Å SYNGE
OM PICKUPEN SIN?

Og tragisk på grunn av hvordan det påvirker
en gutt på den andre siden av kloden.

En gutt som heter Vladi Vlimkin.

**VLADI
VLIMKIN**
(SLAPP AV. JEG
SKAL FORKLARE
SENERE.)

KAPITTEL 2

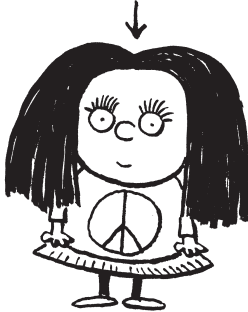
La meg presentere Vladi Vlimkin

Vladi Osmavitsj Vlimkin er fra et sted som ikke er her.

Og han har ingen bøker.

Noe som ble oppdaget av min fredselskende, verdensreddende klassekamerat Tudi Tululu da hun så Vladis store ansikt i en avisreklame.

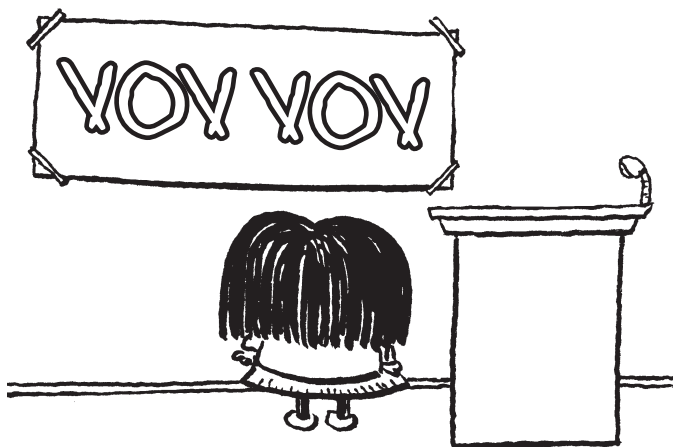
TUDI TULULU

AVISREKLAME

Så Tudi grunnla en veldedig organisasjon: Vladi Osmavitsj Vlimkin, Vi Ordner Velstand. Selv om navnet kanskje ikke var så spenstig, var forkortelsen fengende:

Deretter arrangerte VOV VOV kakelotteri og bilvasking og sykkelløp til de hadde samlet inn nok penger til å kjøpe noen bøker til stakkars Vladi Vlimkin.

Beløpet var på:

«Null dollar og tolv cent,» leste VOV VOVs nestleder Nunzio Benedici.

«Hva?» utbrøt en sjokkert Tudi Tululu under VOV VOVs månedlige møte. «Les det igjen, fru nestleder.»

«Jeg er gutt,» svarte Nunzio. «Du kan ikke kalle meg fru.»

«Les det på nytt likevel.»

Så Nunzio leste beløpet på nytt.

«Det kan ikke stemme,» sa Tudi Tululu. «Vi hadde hundre og tjue dollar ved forrige møte, og vi har ikke brukt noe av det.»

«Jeg vet ikke hva jeg skal si,» sa Nunzio og så ned på regnskapet. «De er ikke her.»

Og dermed kom den fredselskende Tudi med en kort, og likevel slagkraftig, uttalelse.

